

خبرها

ترجمه جدید از مثنوی مولوی در الجزایر منتشر شد

بخش فرهنگی– اخیرا ترجمه تازه‌ای از دیوان مولانا، شاعر پارسی‌گوی قرن سیزدهم با عنوان «دیوان عشاق و سرچشمه ذوق‌ها» با ترجمه عائشه محرزى، استاد دانشگاه الجزایر و دانشگاه تولوز فرانسه به زبان عربی در الجزایر منتشر شده است. به گزارش العالم– در قرن گذشته در ادبیات فرهنگ امریکایی، اروپایی، ترکی و عربی توجه و اهتمام زیادی به ترجمه آثار مولانا وجود داشته و ترجمه‌های بسیاری از اشعار او به زبان‌های مختلف منتشر شده است. در این میان به ویژه در سال‌های خیر ترجمه‌های بسیاری از مولانا جلال‌الدین رومی به عربی منتشر شده که بیشتر آن‌ها از زبان‌های واسطه و نه زبان فارسی به زبان عربی برگردانده شده‌اند. به عنوان مثال عائشه موماد، مترجم مغربی، رباعیات مولانا را از زبان فرانسه به عربی ترجمه کرد و امی سخینئی، مترجم فلسطینی، گزیده قصاید مولانا را با عنوان «قصاید محرمه» برای اولین بار از انگلیسی به عربی برگرداند و تحسین عبدالجبار اسماعیل، مترجم عراقی نیز گزیده‌هایی از قصاید صاحب «مجالس سبعه» را از انگلیسی به عربی ترجمه و در الجزایر منتشر کرده بود.

اخیرا ترجمه‌ای از مثنوی مولوی به زبان عربی تحت عنوان «دیوان عشاق و سرچشمه ذوق‌ها» با ترجمه عائشه محرزى، استاد دانشگاه الجزایر و دانشگاه تولوز فرانسه، از روی نسخه فرانسوی آن که عبدالغفور روان فرهاد آن را از فارسی به فرانسه برگردانده بود، با مقدمه و حاشیه‌نویسی محمد شطوطی، استاد دانشگاه، از سوی انتشارات مرکز نشریات دانشگاهی در الجزایر منتشر شده است.

این ترجمه بعد از نزدیک به ۴ سال از انتشار دیوان عربی مثنوی که با ترجمه بشیر قهواچی، نویسنده و مترجم تونسی از سوی انتشارات علوم و آداب و فنون بیت حکمه منتشر شده بود راهی بازار شد که ترجمه قبلی به علت عدم هماهنگی بین انتشارات و مراکز فرهنگی که معرف میراث رومی به عربی بودند و هم‌چنین عدم ترجمه مستقیم از متن فارسی بحث‌ها و حواشی زیادی را در پی داشت.

مترجم در مقدمه کتاب نوشته است: «بیات شعری نقل شده در این کتاب برگرفته از مثنوی، کتاب عظیم‌الشانی است که رومی بخش اعظم آن را به زبان فارسی سروده است. اشعار جلال‌الدین رومی موجی از تصاویر زیبایی است که تعبیری از روح و جانی است که در گرو عشق به همه موجودات است.»

محمد شطوطی نیز در مقدمه کتاب آورده است: «در این نسخه اشاره‌ها و نکته‌های فراوانی وجود دارد. به عنوان مثال شهر تبریز که شهر شمس تبریزی، شخصی که قبله مولانا در علم و معرفت و خصوصا در تصوف بوده است و ذکر کلمه‌هایی چون نخل، روزه، کبوتر و عشق که همه دلالت‌ها و اشارات پنهانی هستند که شاعر صوفی مرید برای شیخ شمس‌الدین تبریزی به کار می‌برده است.»

محققان و پژوهشگران الجزایری اخیرا توجه ویژه‌ای به زبان و ادبیات فارسی نشان داده‌اند و دانشجویان الجزایری به ویژه در بخش ادبیات تطبیقی آثار بسیاری از شاعران و نویسندگان فارسی را موضوع پایان‌نامه‌های خود قرار داده‌اند.

●●●●●

معرفی نامزدهای دو بخش جایزه «قلم زرین»

بخش فرهنگی – کاندیداهای گروه شعر کودک و نوجوان و نقد و پژوهش ادبی جایزه «قلم زرین» معرفی شدند.

به گزارش ایسنا، دبیر شانزدهمین دوره جایزه قلم زرین اعلام کرد: در جلسه نهایی داوری گروه شعر کودک و نوجوان که در محل انجمن قلم و با حضور بنده و سه داور محترم این گروه برگزار شد، طی پنج ساعت بحث و تبادل نظر و جمع بندی امتیازات داوران، از میان کلیه آثار چاپ شده در سال ۹۶ در حوزه شعر کودک و نوجوان، که طبق لیست دریافتی از خانه کتاب حدود ۸۰۰ عنوان کتاب بود، آثار زیر به عنوان کاندیدایی دریافت جایزه قلم زرین انتخاب و معرفی شد:

۱-یک دختری بی گوشواره؛ سروده شاهین رهنما؛ انتشارات به‌نشر
۲-آبان در ترافیک؛ سروده داود لطفالله؛ انتشارات سوره مهر
۳-معنی گنجشک؛ سروده یحیی علوی فرد؛ موسسه دارالحديث
ووجهه سامانی در ارزیابی داوران این بخش از آثار چاپ‌شده سال ۹۶ گفت: کتاب‌های شعر در حوزه کودک و نوجوان هم از لحاظ محتوا و هم کتاب‌سازی دچار نقاط ضعف زیادی بودند، مخصوصا در حوزه نوجوان که هم کارهای کمتری منتشر شده بود و هم محتوای شعرهای‌شان را اغلب سروده‌هایی سرد و تلخ و تاریک شکل می‌داد که نباید از کنار این‌ها به سادگی گذشت چرا که شعر زبان زندگی است.

دبیر شانزدهمین دوره جایزه قلم زرین همچنین در مورد بخش نقد ادبی و پژوهش این دوره از جایزه قلم زرین گفت: در جلسه نهایی داوران این بخش که در محل انجمن قلم برگزار شد، از میان قریب به ۱۰۰ عنوان کتاب چاپ‌شده در این حوزه در سال ۹۶، کتاب های زیر به عنوان کاندیدایی این بخش اعلام شد:
۱-پژوهشی در ادبیات و اندیشه علمی تخیلی؛ نوشته محمد قصاب؛ نشر باژ
۲-جستارهایی در ادبیات داستانی غرب؛ نوشته کامران پارسی‌نژاد؛ انتشارات کانون اندیشه جوان

۳-درس گفتارهای نقد ادبی؛ نوشته احمد خاتمی؛ نشر پایا
او افزود: نکته قابل تامل در این بخش هم کتابهایی بود که توسط داوران جهت بررسی از لیست خانه کتاب انتخاب شد، اما علیرغم پیگیری‌های زیاد دبیرخانه، متأسفانه در بازار نشر پیدا نشد. عمده این کتاب‌ها در تیراژهای بسیار محدود و چندصدتایی و حتی کمتر و به صورت سفارشی به چاپ رسیده و بعد از آن ناشر دیگر اقدامی برای چاپ‌شان نکرده است.

به گفته دبیر جایزه قلم زرین که مراسم اختتامیه آن روز ۱۴ تیر ماه مصادف با روز ملی قلم و با حمایت و مشارکت وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی و نهاد کتابخانه‌های کشور برگزار می‌شود، کاندیداهای آخرین بخش شانزدهمین دوره جشنواره قلم زرین، یعنی داستان و رمان بزرگسال، طی روزهای آینده اعلام خواهند شد.

{فرهنگ و هنر}

مجتبا پورمحسن در نشست داستانی انجمن حیرت قزوین از آی نوول گفت

روایت نیمه تاریک زندگی نویسنده در رمان

بخش فرهنگی– هفتاد و هشتمین نشست داستانی انجمن داستان حیرت قزوین برگزار شد.

به گزارش خبرگزاری کتاب ایران (ایبنا) در این نشست که با همکاری موسسه مجد آیین نو اشراق در تالار اهل قلم کتابخانه امام خمینی (ره) قزوین برگزار شد، مجتبا پورمحسن، داستان‌نویس و منتقد درباره آی نوول و دشواری‌های نگارش این‌گونه ادبی سخن گفت. او در ابتدا گفت: موضوع آی نوول (I NOVEL) در ایران مهجور مانده است. البته قصد این نیست که مشخصا درباره تاریخ آی نوول حرف بزنم. با تاریخ این‌گونه ادبی می‌توانید با یک جستجوی ساده در اینترنت آشنا شوید. اگر در اینترنت آی نوول را سرچ کنید یک سری چیزهایی را می‌گویید که هرکدام از شما می‌توانید به آن دست پیدا کنید. هدف من بررسی ویژگی‌های درونی و عمیق آی نوول است. در تعریف مختصر، آی نوول یک ژانر ادبی در ادبیات ژاپن است که در ابتدای قرن بیستم به وجود آمد. اولین رمانی که با این مشخصات نوشته شد، رمان «حکم شکسته» بود که توسون شیمازاکی آن را در سال ۱۹۰۶ نوشت. اوج این‌گونه ادبی در دهه ۱۹۲۰ در ژاپن رخ داد. در آی نوول، نویسنده درباره جنبه‌های تاریک زندگی خودش می‌نویسد و به همین دلیل اغلب و نه همیشه، زاویه روایت اول شخص است.

دو نوع نگاه در مورد آی نوول پورمحسن تاکید کرد: دو نوع نگاه و زاویه دید در مورد آی نوول وجود دارد. یک نگاه اینتکه شما نقاط تاریک زندگی خودتان را داستان می‌کنید. البته شخصا فکر می‌کنم بسیاری از رمان‌ها و فیلم‌ها و هرچه اثر هنری بزرگ در تاریخ است در مورد اتفاقات تاریک زندگی انسان است. اتفاقات خوشایند زندگی از نظر من وجود ندارد فقط برای این است که یکی به دیگری می‌گوید موقعی که خودت را پنهان کنی تصویر دیگری از خودت را به مخاطب ارائه بدهی بنابراین طبیعتا همیشه از نیمه تاریک زندگی می‌نویسد. شیوه دوم اینگونه است که به اتفاقات خیلی جزیی زندگی می پردازید اما با نوع نگاهتان به آن، قطعات ریز در کنار هم قرار می‌گیرد و نوع نگرش شما را به جهان نشان می‌دهد.در واقع شما نگرش خود را افشا می‌کنید.

نویسنده رمان «بهار ۶۳» همچنین گفت: با این حال نمی‌خواهم در اینجا از متد نگارش آی‌نوول صحبت کنم. من بیشتر می‌خواهم به جهان‌بینی بگویم. جهان‌بینی آی نوول به درد جامعه داستانی ما خیلی می‌خورد چون یکی از بزرگترین دلایلی که به نظرم شاید بخشی از ادبیات داستانی ما برای خودمان جذابیت ندارد این است که داستان‌های ما از خودمان فاصله دارد. یعنی ما همیشه یک فاصله بین خودمان و واقعیت وجودی خود (نه صرفا واقعیت بیرونی) می‌گذاریم و درباره آن‌ها صحبت می‌کنیم. نمی‌دانم چرا باید انتظار داشته باشیم این داستان‌ها خوانندی باشد.

تفاوت آی نوول با خودزندگینامه

او درباره تفاوت آی نول با دیگر گونه‌های ادبی مشابه گفت: اولین سوالی که ممکن است پیش بیاید این است که پس آی نوول چه تفاوتی با خودزندگی‌نامه دارد؟ اولاً در دنیا ژانر رمانی به نام زندگی‌نامه‌نویسی به این معنا که بازتاب کامل خود زندگی باشد، نداریم. در واقع رمان‌های خودزندگینامه‌ای هم دقیقا خود زندگی راوی یا نویسنده نیست بلکه شباهت‌هایی تماتیک بین داستان و زندگی وجود دارد. بر همین اساس می‌نویسند این رمان بر اساس زندگی واقعی بوده است. یک‌سری کتاب‌های خودزندگینامه داریم که گوست‌رایترها می‌نویسند. یعنی شخصیتی که از نظر سیاسی یا اجتماعی بزرگ است، یکی را استخدام می‌کنند که با او زندگی کند و درباره‌اش بنویسد. اسم آن کتاب است خودزندگینامه، رمان نیست.

مجتبا پورمحسن به جهان درونی نویسنده در نگارش آی نوول اشاره کرد و گفت: آنچه می‌خواهم درباره‌اش صحبت کنم جهان درونی خود داستان نویس است. اثر هر انسان بازتابی از درک خودش از بازتاب آن چیزی است که در بیرون از خودش می‌افتد و با چشم خودش می‌بیند. آن چشم می‌تواند یک چشم فیزیkal باشد یا چشم‌های دیگر. اگر امروز به من بگویند ۵ دقیقه دیگر در مورد آنچه که اتفاق افتاده حرف های خودم و آنچه اینجا اتفاق افتاده است بنویسم، و فردا هم بخواهند دوباره بنویسم، نتیجه قطعاً دو چیز متفاوت خواهد بود. از بیان این موضوع می‌خواهم به این نتیجه برسم که اصلا چیزی به معنای واقعیت وجود ندارد که فکر کنیم رمان آی نوول یعنی یک نفر یقه خودش را گرفته و ذات هستی خودش را بیرون آورده و افشا کرده است. هیچ وقت نمی‌توانیم حتی در مورد خودمان به معنای قطعی برسیم. حتی در مورد یک اتفاق کوچک در دقیق مختلف می‌توانیم نگاه های متفاوت بر اساس حاملان داشته باشیم.

بعد از ۹ سال هنوز باید به جای راوی رمانم جواب بدهم

او گفت: نمی‌خواهم بقیه نویسنده‌ها را متهم کنم که واقعیت نمی‌توانند را نمی‌توانند ببینند یا من واقعیت می‌توانم را می‌توانم ببینم یا کسی که آی نوول می‌نویسد می‌تواند ببیند، نه. موضوع یک مقدار پیچیده تر و عمیق تر است. مشکل این است که نویسنده نمی‌خواهد ببیند. چرا نمی‌خواهد؟ رمان «بهار ۶۳» در سال ۱۳۸۸ چاپ شده است. نمی‌دانم چند نفر از شما این کتاب را خوانده‌اید. الان ۱۳۹۷ است. ۹ سال از چاپ آن می‌گذرد و در این مدت من باید توضیح بدهم که آیا آن مرد خائن من بودم یا نه. یا همان اول از من این سوال را می‌پرسند یا پایان یک مکالمه دوساعته. یا مستقیم از من می‌پرسند یا می‌گویند ممکن است کسی نویسنده باشد و خودش در داستانش وجود داشته باشد؟ خلاصه باید بگویم من فریزن هستم یا نه؟!

نویسنده رمان «آلبوم خانوادگی» درباره درس‌های نگارش این نوع رمان گفت: فکر کنم تحمل کردن این موضوع پوست کلفتی می‌خواهد که شما در مورد بخش‌هایی از تاریخ زندگی‌تان بنویسید و بخش های تاریکی از زندگی تان را داستان کنید نه اینکه زندگی‌نامه بنویسید بلکه آن بخش از زندگی را داستان می‌کنید. شما گاهی اوقات زمانی که دارید داستان می‌نویسید فاصله زمانی را می‌گیرید یک جاهایی را حذف و یک جاهایی را داستانی تر می‌کنید. از خودم رفغ اتهام نمی‌کنم دارم توضیح می‌دهم. می‌توانم این موضوعات را در کنار هم قرار می‌دهید و یک جاهایی حذف می‌کنید تا موقعیت داستانی جالب‌تر به نظر برسد. ولی در پایان باید به این سوال جواب بدهید که راوی همان خود شما هستید یا نه.

او افزود: در این شرایط شاید برخی بپرسند چرا نویسنده باید درباره بخش‌های تاریک زندگی‌اش بنویسد؟ شاید هرکسی تحمل این را نداشته باشد. حالا این بخشی از زندگی را نوشته اگر در مورد بخش‌های دیگری از زندگی اش بنویسد مورد قضاوت قرار می‌گیرد. مگر نویسنده می‌نویسد که به مخاطبیش جواب پس بدهد؟ آیا نویسنده می‌نویسد که خودش را افشا کند. آیا اصلا نویسنده می‌نویسد برای اینکه خودش را جلوادان کند؟ جواب سوال آخر قطعاً بله است، یعنی خودآگاه یا ناخودآگاه، موفق یا ناموفق به هر حال نویسنده این کار را می‌کند. اما ممکن است بپرسید اگر قرار بود کسی برای جاودان شدن خود بنویسد سعی می‌کرد چیزهای مثبتی در مورد خودش بنویسد نه چیزهای منفی. پس کسانی که آی نوول می‌نویسند به نظر شما دیوانه هستند که چیزهای منفی می‌نویسند تا در موردشان قضاوت شود؟ نه.

●●●●●

●●●●●

قضاوت‌ها مانع نگارش آی نوول می‌شود
پورمحسن درباره علت عدم استقبال نویسنده‌ها از نگارش آی نوول گفت: چرا نویسنده‌ها از بخش تاریک زندگی خود فرار می‌کنند؟! چون اولاً از طرف جامعه قضاوت می‌شوند. ثانیاً از طرف خودشان قضاوت می‌شوند. حتی از طرف دوره‌های مختلف زندگی‌شان قضاوت می‌شوند. سعی می‌کنم موضوع زمان را با یک مثال بهتر برایتان توضیح بدهم. مثلا ممکن است من در ۲۵ سالگی یک کاری کرده باشم و در ۳۵ سالگی به آن نتیجه رسیده باشم که آن کار غلط است و دیگر حرفش را هم نمی‌زنم. اما اگر داستان کار غلطی را که در ۲۵ سالگی کردم نوشتم باید تحمل این را داشته باشم که در ۳۵ سالگی آن ۲۵ سالگی در جهان بیرون از من وجود دارد. پس باید تحملش را داشته باشم، حتی اگر نظرم درباره آن اتفاق عوض شود.

او افزود: در زندگی عادی شما می‌توانید حتی با زور تخدیرکننده‌های معنوی و مادی، و یا هر چیزی بخشی از گذشته خودتان را در گوشه‌ای از ذهن‌تان قایم کنید و تلاش کنید که به آن برنگردید. اما من نمی‌توانم از نوشته‌هایم در رمان «آلبوم خانوادگی» که بخش‌هایی از آن را در اینجا خواندید، پنهان کنم. بیست سال دیگر اگر زنده باشم نمی‌توانم پنهانش کنم چون نوشته شده است. همیشه همین نوشته شده بنابراین من هم در معرض این قضاوت قرار می‌گیرم.

نویسنده رمان «بهار ۶۳» درباره قضاوت‌های جامعه درباره نویسنده‌ای که آی‌نوول می‌نویسد، گفت: جامعه ما چند خصوصیت دارد که انواع و اقسام قضاوت ها را می‌کند. یکی قضاوت اخلاقی است که براساس یک‌سری باورهای عمومی قضاوت می‌کنند. دیگری قضاوت بر اساس پوینت او ویوی خود مخاطب است. طبیعتا همه آدم‌ها قضاوت می‌کنند اما مشکل جامعه ما این است که

براساس آن قضاوت‌ها درباره حیات اجتماعی شما تصمیم‌گیری می‌کنند.

او به مشکل احتمالی ممیزی در آی نوول در ایران اشاره کرد و گفت: قضاوت سوم، قضاوت سانسورچیان است. چطور می‌خواهید در کشور خودمان آی نوول بنویسید و با سانسور مواجه شوید؟ یک مثال می‌زنم. «بهار ۶۳» درباره خیانت بود، اما «آلبوم خانوادگی» اصلا در این مورد نبود ولی درباره جزئیات معمول زندگی سانسورهای خندهداری درباره‌اش اعلام شد. مثلا راوی درباره عکسی که متعلق به دهه ۶۰ است در کتاب صحبت می‌کند. در مورد اینکه آن زمان فلائی آهنگی از ابراهیم تاتلیس گوش می‌کرده. رفتم ممیزی، به من گفتند بگذار شهرام ناظری به او می‌گویم کسی که ابراهیم تاتلیس گوش می‌دهد با کسی که شهرام ناظری گوش می‌کند زدن تا آسمان فرق دارد.

او افزود: با توجه به بیست سال سابقه کاری و سر و کله زدن با ممیزها من می‌توانم بگویم بخشی از استدلال‌ها و نمونه‌هایی هم که ممیزها مطرح می‌کنند، از نگاه مردم است و در بعضی موارد هم چیزهایی است که جامعه نمی‌پذیرد. چرا نمی‌پذیرد؟ چون جامعه زندگی دوگانه را یاد گرفته است. جامعه دوست دارد هرکاری بکند نه کسی به او این کار را بگوید نه حتی خودش به خودش بگوید. من نمی‌خواهم به سانسور و ممیزی مشروعیت بدهم و هرگز هم این کار را نخواهم کرد. اما وقتی جامعه نمی‌پذیرد، ممکن است بعضی‌ها بپرسند چرا باید انتظار داشته باشیم در این کشور آی نوول بنویسند؟

تفاوت نویسنده با کسی که تنها یک خاطره تعریف می‌کند

نویسنده رمان «آلبوم خانوادگی» همچنین گفت:اما من می‌گویم هر چیزی دلنان می‌خواهد بنویسید چرا این‌قدر به این موضوع فکر می‌کنید که داستان شما و خود شما چطور قضاوت می‌شوید؟ نکته دیگری که وجود دارد این است همان‌طور که درباره زمان و نوشتن اتفاقات این جلسه گفتم نوشتن در مورد این جلسه به زمان نوشتن بستگی دارد و در دو زمان متفاوت دو نوشته متفاوت خواهد داشت. من درباره کتاب آلبوم خانوادگی یک حرفی زده بودم گذشته کلا فریبنده است، گذشته خیلی به آدم دروغ می‌گوید. شما وقتی گذشته را به یاد می‌آورید دیگر تلخی‌هایش را نمی‌چشید. تفاوت نویسنده با کسی که تنها یک خاطره تعریف می‌کند این است که وقتی نویسنده به گذشته نگاه می‌کند در طول داستان نگاهش ممکن است تغییر کند چون گذشته را می‌کاود.

مجتبا پورمحسن در پاسخ به سوالی درباره این‌که آیا آی نوول روایت نعل به نعل زندگی نویسنده است، گفت: من در هیچ نقدی که برای یک کتاب می‌نویسم در آن اشاره نمی‌کنم که این ژانر آی نوول است پس این رمان خوب است. من در مورد نگرش دارم صحبت می‌کنم. لزوماً آی نوول این نیست که تمام خاطراتی که می‌نویسم بخشی از زندگی خودم باشد. بخشی ممکن است از این باشد که شما چیزی را برای من تعریف کرده‌اید که برایم جذاب باشد و این را در داستان تبدیل کردم و برای خودم کردم. این کار امکان‌پذیر است چون داستان را جالب‌تر می‌کند. کسی که آی نوول می‌نویسد صرفا نمی‌گوید من قتل کرده‌ام. این موضوع را طرف در دادگاه می‌گوید. نویسنده به یک بخش دیگری از این قتل نگاه می‌کند. اگر یک روزی بخواهد به قتل نگاه کند، آن نگاه به روز بعد قتل در جنایت و مکافات داستانیوسکی می‌شود. به چیز دیگری از آن گفت و گوی درونی خودش با خودش و شک و تردیهای خودش با خودش نگاه می‌کند، ما که یک نفر نیستیم ما نه تنها در یک لحظه چندین نفریم ما در زمان‌های مختلف بی‌شماریم. چه کسی می‌تواند بگوید آدم دیروزی هستم یا الان درباره یک موضوع فقط یک نگاه دارم؟ او افزود: البته این موضوع را در نظر بگیرید گاهی بخش تاریخ زندگی من آن چیزی است که دیگران به آن با دید مثبت نگاه می‌کنند لزوما چیزی نیست که دیگران با دید منفی به آن نگاه کنند.

ما همه آینه‌سازیم

پورمحسن در پاسخ به سوال دیگری گفت: دوست دارم آدمی را ببینم که سالها تصویر مثبتی از خودش ارائه داده است و یک روز خودش افشا کند که چه کسی بوده است. در زندگی واقعی چنین آدمی را می‌خواهم. البته همه ما نقاب بر چهره داریم حتی اگر نداشته باشیم کرایه می‌کنیم تا برای لحظات مختلف یک نقاب داشته باشیم ولی واقعا باید این فکر را کرد و به این نتیجه رسید. برایتان مثالی می‌زنم بارها شده بسیاری از افراد با خاطره اولین عشق‌شان زندگی می‌کنند اما بیشترشان با عشق اول زندگی نمی‌کنند، با خاطره ای که از عشق اول دارند زندگی می‌کنند. ما از خاطره‌ای که از ذهن ساختیم انرژی می‌گیریم و عمادانه نمی‌رویم آن را بکاویم و نگاه‌مان را به‌روز کنیم. چون می‌ترسیم اگر آن را به روز کنیم دیگر به این نتیجه برسیم آن عشق من نبوده و اشتباه می‌کردم، آن وقت علمی می‌ماند و حوشش.

●●●●●

خبرها

شعرهای محمد مختاری صوتی شد

بخش فرهنگی– کتاب صوتی «گزیده شعرهای محمد مختاری» منتشر شد.

به گزارش ایسنا، این شعرها با انتخاب و صدای سیاوش مختاری در ۵۵ دقیقه و ۱۰ ثانیه با قیمت ۱۵ هزار تومان از سوی کارگاه اتفاق راهی بازار شده است.

معرفت جسم، سحابی خاکستری، کارنامه، قالی لای، ماه و نیمکت، گامی دیگر، حکایت در پنج صحنه، آواز میهنی، منظومه، تا شام آخر، جشن پنهان، مولن روز، پاداش فکر و سیاه‌سفید شعرهایی هستند که برای گویا شدن در این مجموعه انتخاب شده‌اند.

از آثار محمد مختاری می‌توان به «بر شانه فلات»، «حماسه در رمز و راز ملی»، «اسطوره زال»، «منظومه ایرانی»، «زاده اضطراب جهان»، «تمرین مدارا»، «هفتاد سال عاشقانه شعر فارسی»، «آرایش درونی»، «انسان در شعر معاصر»، «چشم مرکب»، «خیابان بزرگ» و «سحابی خاکستری» اشاره کرد.

شعر «تا شام آخر» از این مجموعه:

نزدیک شو گرچه نگاهت ممنوع است.

زنجیره اشاره چنان از هم پاشیده است

که حلقه‌های نگاه

در هم قرار نمی‌گیرند.

دنیا نشانه‌های ما را

در حول و حوش غفلت خود دیده است و چشم پوشیده است.

نزدیک شو اگرچه حضورت ممنوع است.

وقت صدای ترس

خاموش شد گلوی هوا

و ارتعاشی دوید در زبان

که حجره به صفت‌هایش بدگمان شد.

تا این‌که یک شب از خم طاقی صدایت

لفزید و ریخت در ته ظلمت

و گنبد سکوت در مرقع درد برآمد.

انتشار صد و هشتاد و هفتمین شماره «فیلم‌نگار»

بخش فرهنگی– صد و هشتاد و هفتمین شماره ماهنامه تخصصی فیلمنامه‌نویسی «فیلم‌نگار» زیر نظر بنیاد سینمایی فارابی منتشر شد. به گزارش ایلنا، در سرمقاله این شماره از ماهنامه فیلم‌نگار به موضوع سینمای عاشورایی اشاره شده است.

در بخش سینمای ایران نیز با محمود غفاری نویسنده و کارگردان شماره ۱۷ سهیلا گفت‌وگو شده است. بررسی عنصر ملودراماتیک/اثر در فیلمنامه آن‌سوی ابرها، بررسی کلیشه مازر در فیلمنامه دارکوب و نگاهی به ساختار دراماتیک، روند روایت داستان و شخصیت پردازی این اثر، بررسی وجوه قهرمان شکست خورده در روایت داستان شماره ۱۷ سهیلا و تحلیل رابطه شخصیت و نیاز در فیلمنامه این اثر در کنار گفت‌وگو با حسین تراب نژاد و آریتا ایرانی فیلمنامه‌نویسان دارکوب از دیگر بخش‌های سینمای ایران در ماهنامه «فیلم‌نگار» است.

بررسی سینپانن نابودی، پلنگ سیاه، ددپول ۲، میراث پارک ژوراسیک: سقوط پادشاهی، ارتقا، شب بازی، تولی، بررسی فیلمنامه عبور از دوزخ پرده دوم، کشمکش پیرنگ های بیرونی و درونی فیلمنامه «پست»، گفت‌وگو با لیزهانا و جاش سینگر فیلمنامه‌نویسان «پست»، گفت‌وگو با فیلمنامه نویس «اوکجا» نیز ازجمله مطالب منتشر شده در بخش سینمای جهان ماهنامه فیلم‌نگار است. در این بخش همچنین فیلمنامه کامل «رقای خوب» به همراه یادداشت مترجم، سکانس برگزیده و تحلیل رویکرد مارتین اسکورسیزی در مواجهه با ژانر گنگستری به چشم می‌خورد. همچنین در این شماره از ماهنامه سخنرانی «مارک بول» در سمینار بفتا منتشر شده است.

●●●●●

امیرعباس گلاب هم

به «ماموریت غیرممکن» پیوست

بخش فرهنگی– پس از اعلام حضور حامد همایون در فیلم سینمایی «ماموریت غیرممکن»، امیرعباس گلاب هم به تازه‌ترین ساخته یعقوب غفاری پیوست. به گزارش ایلنا، امیرعباس گلاب (خواننده پاپ) به «ماموریت غیرممکن» پیوست. فیلم سینمایی «ماموریت غیرممکن» به کارگردانی یعقوب غفاری یک طنز اجتماعی با محوریت فرار مغزها و تولید داخلی است که فیلمبرداری آن به نیمه رسیده و این روزها عواملش در لوکیشنی در فرودگاهی خصوصی درحال تصویربرداری هستند. در این فیلم قرار است پنج خواننده پاپ حضور داشته باشند که پیش‌تر حضور حامد همایون و اکنون حضور امیرعباس گلاب در آن قطعی شده است. این خوانندگان در فیلم «ماموریت غیرممکن» در نقش خود حضور دارند. جمشید هاشم‌پور، علی اوجی، پژمان باغزی، سارا خوئینی‌ها، نسرین نصرتی، مهران رجبی و پادینا چیت‌ساز بازیگران این فیلم هستند که در خلاصه داستان آن آمده است. کریم عاشق خوانندگی است و بدون اینکه بداند دلداده ماموری شده که ماموریت دارد فرمولی را از دانشمندی سرقت کند. پس از متوجه شدن این داستان کریم، دو راه بیشتر ندارد...